

Dr hab. inż. Stanisław Dzięgielewski (1903—1981)

Д-р габил. инж. Станислав Дзенгелевски (1903—1981)

Dr hab. Ing. Stanisław Dzięgielewski (1903—1981)

12 kwietnia 1981 r. zmarł w Poznaniu dr hab. inż. Stanisław Dzięgielewski, em. starszy wykładowca na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej w Krakowie. Pogrzeb odbył się 17 kwietnia na cmentarzu junikowskim w Poznaniu.

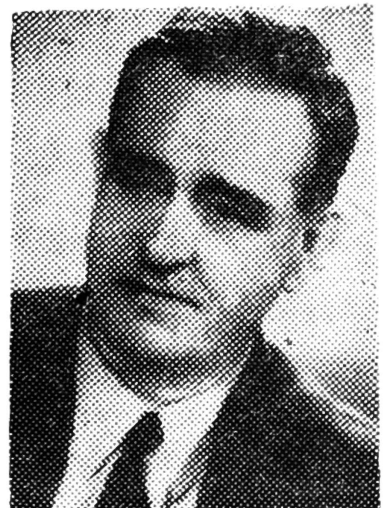
S. Dzięgielewski urodził się 22 grudnia 1903 r. w Mikołajkach k. Nowego Miasta Lubawskiego (woj. Toruń). Uczęszczał do gimnazjum klasycznego w Brodnicy. Przerwał naukę, by jako ochotnik wziąć udział w kampanii 1920 r. Maturę zdał w 1922 r. i następnie zapisał się na wydział rolniczo-leśny w Uniwersytecie Poznańskim. Po śmierci ojca zmuszony był przerwać studia, by prowadzić gospodarstwo rodzinne w niewielkim majątku. Jego zainteresowania życiem zwierząt uwidoczniło się wtedy nie tylko ogromną pasją myśliwską, ale również hodowlą remontów — koni dla potrzeb wojska. W celu ukończenia studiów wrócił do Poznania i uzyskał dyplom inżyniera leśnictwa w 1934 r. Do wybuchu wojny pracował jako inspektor w wydziale leśnym P. I. R. w Toruniu.

Podczas okupacji jako żołnierz AK i gorący patriota, znający świetnie język niemiecki, organizował ruch oporu w trudnych warunkach na Pomorzu, pracując jednocześnie w charakterze pracownika biurowego w Bachotku i Opalenicy.

Po oswobodzeniu objął stanowisko nadleśniczego najpierw w Toruniu, a później w Łańsku i Starych Jabłonkach w woj. olsztyńskim. Podjął wtedy działalność popularyzatorską i naukową z zakresu leśnictwa i łowiectwa publikując serię artykułów w Pomorskim i następnie w Poznańsko-Pomorskim Biuletynie Łowieckim. Dał się wtedy poznać jako dobry gospodarz terenów leśnych umiejący godzić interesy leśnictwa i łowiectwa.

Z uwagi na stan zdrowia córki wymagającej ustawicznej opieki lekarskiej przeniósł się w 1950 r. do Poznania, gdzie początkowo objął posadę inspektora do spraw zalesień w Banku Rolnym, a od 1957 r. zastępcy kierownika Oddziału Leśnictwa w Wojewódzkiej Radzie Narodowej.

Rozwinął wtedy szeroką działalność z zakresu łowiectwa. Jako ini-



cyjator stosowanej obecnie szeroko selekcji samców jeleni i sarn, był jednym z pierwszych wykładowców na kursach selekcjonerów w Poznaniu, Toruniu, Szczecinie, Wrocławiu, Katowicach i Zielonej Górze, a także przewodniczącym komisji oceniających prawidłowości dokonywanych odstrzałów. Aktywnie działał na rzecz dostosowania gospodarki łowieckiej do wymogów stawianych przez leśnictwo, biorąc udział jako zastępca przewodniczącego w pracach Komisji Łowieckiej PTL. Jako członek PKN brał udział w ustalaniu norm z zakresu leśnictwa i łowiectwa.

Jako myśliwy i znawca zagadnień łowieckich pracował społecznie, najwięcej w Polskim Związku Łowieckim. Był członkiem Komisji Hodowlanej przy Naczelnej Radzie Łowieckiej, od czasu powołania Komisji przez ponad 20 lat, przewodniczącym Komisji Wyceny Trofeów na ogólnopolską wystawę łowiectwa w Poznaniu w 1959 r. i członkiem takiej komisji na wystawę 25-lecia PRL w Warszawie w 1969 r. Prowadził ożywioną działalność na rzecz popularyzowania wiedzy leśnej i łowieckiej.

Był założycielem i redaktorem cenionego przez myśliwych-hodowców czasopisma Zachodni Poradnik Łowiecki. Po przejściu na emeryturę S. Dziegielewskiego pismo to przestało się — niestety — ukazywać.

Był także dobrym i etycznym myśliwym, a także wspaniałym towarzyszem łowów. W uznaniu zasług PZŁ nadał Mu najwyższe odznaczenia — złoty medal zasługi w 1952 r. i „ZŁOM” w 1963 r.

W 1966 r. Rada Wydziału Leśnego AR w Krakowie powierzyła S. Dziegielewskiemu wykłady z przedmiotu „gospodarstwo łowieckie”. Od tego czasu z większym zaangażowaniem poświęcił się pracy naukowej i dydaktycznej, nie rezygnując jednak z poprzednio pełnionych funkcji społecznych.

W 1969 r. uzyskał stopień doktora, a w 1970 r. — stopień doktora habilitowanego nauk leśnych.

Ogromne doświadczenie wyniesione z wieloletniej praktyki wraz z zamiłowaniem do pracy dydaktycznej ułatwiło Mu bezpośrednie nawiązanie żywego kontaktu ze słuchaczami i czyniło Jego wykłady niezwykle atrakcyjnymi i interesującymi. Jego cechy: patriotyzm, rzetelność, pracowitość i pracowitość, połączone z umiłowaniem lasu i zwierzyny, wyrobiły Mu szacunek i niekłamany autorytet u studentów leśnictwa i zootechniki, gdyż od 1967 r. Rada Wydziału Zootechnicznego również powierzyła Mu wykłady. Był więc dla studiującej młodzieży nie tylko nauczycielem, ale i cenionym wychowawcą.

Poza pracami o dotychczasowym kierunku wykonał również opracowanie dotyczące gospodarowania zwierzyną w parkach narodowych (dla Państwowej Rady Ochrony Przyrody) i brał udział w pracach Rad Parków Narodowych: Wielkopolskiego i Babiogórskiego.

Łączny dorobek naukowy i publicystyczny wynosi ponad 120 publikacji w czasopismach oraz 6 w książkach i skryptach, z których najbardziej znaną jest monografia przyrodniczo-łowiecka „Jeleń” wydana przez PWRiL.

Był także autorem 4 prac naukowych nie opublikowanych, a pod Jego kierownictwem zostało wykonanych ponad 20 prac magisterskich. W wieku 70 lat, po przejściu na emeryturę w 1973 r., zrezygnował z licznych funkcji i prac społecznych. Utrzymał jedynie żywy kontakt zawodowy z Wydziałem Leśnym AR w Krakowie, gdzie do ostatniego roku życia

brał udział w pracach badawczych. Służył doświadczeniem i wiedzą swoim wychowankom i młodszym pracownikom naukowym, wykazując jak zawsze wiele życzliwości i serdeczności.

Cześć pamięci tego znakomitego leśnika, myśliwego, pedagoga, naukowca, a przede wszystkim prawego i szlachetnego człowieka!

Andrzej Tomiak

Dr inż. Michał Czajnik (1921—1981)

Д-р. инж. Михаил Чайник (1921—1981)

Dr. Ing. Michał Czajnik (1921—1981)

8 marca 1981 r. zmarł dr inż. Michał Czajnik, absolwent Wydziału Leśnego SGGW, który poświęcił się problematyce ochrony drewna zabytkowego, wybitny specjalista w tym zakresie, znany w kraju i za granicą.

M. Czajnik urodził się 2 października 1921 r. w Zarszynie k. Sanoka. Studia wyższe ukończył w 1950 r. na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie, specjalizując się w zakresie fitopatologii leśnej i konserwacji drewna pod kierunkiem prof. dr hab. Józefa Kochmana. Stopień naukowy doktora nauk leśnych uzyskał w r. 1967, również na Wydziale Leśnym SGGW na podstawie rozprawy pt. „Badania nad zastosowaniem żywic syntetycznych do zabezpieczania drewna przed rozkładem powodowanym przez grzyby” (promotor prof. dr hab. J. Ważny). W latach 1970—1972 uczęszczał na studium podyplomowe w zakresie konserwacji zabytków na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

Pracę zawodową dr M. Czajnik podjął w 1960 r. w Instytucie Techniki Budowlanej w Warszawie na stanowisku asystenta, a następnie od roku 1954 Kierownika Zakładu Konserwacji Drewna w Głównym Laboratorium Kontrolnym. W r. 1958 przenosi się do SGGW do obecnego Zakładu Ochrony Drewna na Wydziale Leśnym, a później na Wydziale Technologii Drewna, pracując jednocześnie w Zjednoczonych Zespołach Gospodarczych w charakterze głównego specjalisty do spraw mikologii i konserwacji drewna.

Działalność naukowa i naukowo-techniczna dr. Czajnika koncentrowała się na zagadnieniach ochrony drewna. Główna tematyka jego działalności obejmowała metody konserwacji drewna zabytkowego oraz studia nad występowaniem grzybów i owadów niszczących drewno w budynkach na terenie Polski, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów

